

In memoriam – Опроштајно писмо

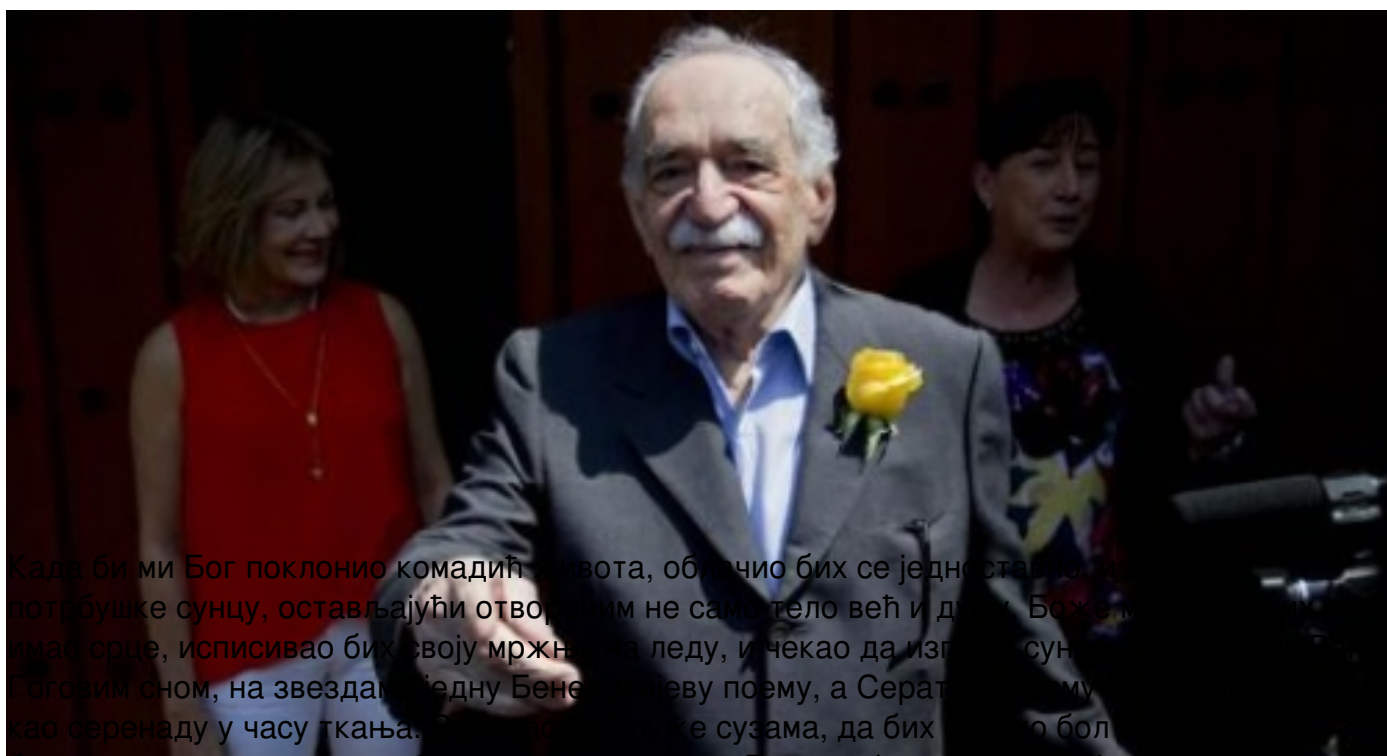
Пише: Габријел Гарсија Маркес
петак, 18 април 2014 14:38

Нобеловац Габријел Гарсија Маркес умро је јуче у 88. години, у свом дому у Мексико Ситију. Маркес се сматра најпознатијим писцем магичног реализма, жанра који решава митове, магију и реалност, а који се препознаје и у његовој причи **"Опроштајно писмо"**:

"Спавао бих мање, а сањао више...

Када би Бог за тренутак заборавио да сам ја само крпена марионета, и подарио ми комадић живота, могуће је да ја не бих казао све што мислим, али несумњиво бих мислио све што кажем. Ствари бих ценио, не по ономе што вреде, већ по ономе што значе. Спадао бих мање, сањао више, схватио сам да сваки минут који проведемо затворених очију губимо шездесет секунди светлости. Хођао бих када други застану, будио се док остали спавају. Слушао бих друге када говоре, и како бих уживао у сладоледу од чоколаде.

Када би ми Бог поклатио комадић живота, обратио бих се једноставно и директно, и са потпушће сунцу, остављајући отвореним не само тело већ и душу. Боже мој кад бих имао срце, исписивао бих своју мржњу на леду, и чекао да изгори сунце. Боже мој кад бих имам оном, на звездама једну Бенетова поему, а Серафимову музичку композицију. Као серенаду у часу ткања. Боже мој кад бих имао сузама, да бих могао болети од њих, и страствени пољубац њихових латица...Боже мој кад бих имао један комадић живота...

In memoriam – Опроштајно писмо

Пише: Габријел Гарсија Маркес
петак, 18 април 2014 14:38

Не бих пустио да прође ни један дан, а да не кажем људима које волим да их волим. Уверавао бих сваку жену и сваког мушкарца да су ми најближи и живео бих заљубљен у љубав. Доказивао бих људима колико греше када мисле да престају да се заљубљују када остаре, а не знају да су остарили кад престану да се заљубљују. Деци бих даровао крила, али бих им препустио да сама науче да лете. Старе бих поучавао да смрт не долази са старошћу, већ са заборавом. Толико сам ствари научио од вас, људи...

Научио сам да читав свет жели да живи на врху планине, а да не зна да је истинска срећа у начину савладавања литица. Схватио сам да када тек рођено дете стегне својом малом шаком, по први пут прст свога оца да га је ухватило заувек. Научио сам да човек има право да гледа другога одозго једино кад треба да му помогне да се усправи. Толико сам тога могао да научим од вас, премда ми то неће бити од веће користи, јер када ме буду спаковали у онај сандук, ја ћу на жалост почети да умирем..."